

De n-ai fi fost, femeie

Dan Lazarescu

De n-ai fi fost, femeie, bărbații toți din lut
Erau de la geneza lumii noastre până azi,
Toți oale și ulcele și gropi s-ar fi făcut
De-atâta-nsingurare, dorință și necaz.

De n-ai fi fost, femeie, bărbații din granit
S-ar fi-ntrupat, ca munții, și-ar fi rămas statui,
Din pieptul lor cetate măiastra-ar fi clădit,
Dar zidurile-i triste nu foloseau nicicui.

De n-ai fi fost, femeie, bărbații, din oțel
Se prefăceau în săbii ce cu tăișul rece
Le spintecau simțirea, și nesimțind defel
Treceau prin timp sihaștrii cum orice pustnic trece.

Dar te-ai născut, femeie, din coasta lui Adam
Și-n loc de coastă, suflet a căpătat bărbatul,
Și dragoste de tine... de nu o căpătam
Azi nu-mpărțiam cu tine iubirea și păcatul!

O, câtă desfătare și câte bucurii
Ne-ai oferit, alături fiindu-ne, femeie!
Noi fără al tău zâmbet nici nu știam zâmbi,
Și fără zâmbet, viața, e palidă scânteie.

Îți mulțumim, femeie, azi, pentru că existi
Și-aduci culoare, cântec și vis în preajma noastră.
Ne iartă, câteodată, îți facem ochii triști,
Dar imperfecti, noi umplem un gol.... în viața voastră!

8.03.2018